

Vilajuïga, democràcia i Podem

Aigües de Vilajuïga

Qui diu que les grans multinacionals no prenen decisions des del cor? A vegades passa. Només així s'explica que l'empresa farmacèutica multinacional Grífols hagi comprat Aigües de Vilajuïga amb el compromís de donar continuïtat a l'aigua d'agulla dels sibarites, un tresor de la nostra terra que estava apunt d'extingir-se després que l'empresa fundada l'any 1904 tanqués les portes tot just fa dos mesos. Els consumidors d'Aigua de Vilajuïga hem d'estar molt agraïts d'aquest rescat empresarial. Raimon Grífols es un empresari que guanya i vol guanyar diners en l'àmbit de la biociència però que també té el projecte de rehabilitar i recuperar aquesta empresa de l'Alt Empordà.

Parlant de democràcia

El debat sobre el referèndum és ben viu, més a la resta de l'Estat que a Catalunya, on les posicions ja estan prou madures i en mans dels ciutadans. Em vull referir a un aspecte més concret parlant de qualitat democràtica i dobles vares de mesurar. La majoria absoluta de la Mesa del Parlament de Catalunya és als tribunals per una querella per haver permès discutir en un parlament sobre la independència. Aquesta setmana la majoria absoluta del parlament de Navarra ha aprovat una moció demanant que se celebri a Espanya un referèndum sobre la forma d'Estat: monarquia o república. Ja se sap que la Constitució no és una constitució militant, que –dit perquè ens entenguem– és la manera de dir a les facultats de dret que no s'ha de combregar amb la Constitució i que es pot discrepar-ne. No desitjo per res del món que la majoria de la mesa del Parlament de Navarra acabi als tribunals per una querella. Perquè en qualsevol parlament es pot discutir qualsevol idea. Una doble vara de mesurar terrible.

El partit que governa Espanya

S'ha celebrat el congrés del PP, s'han celebrat els congressos regionals i provincials a tot arreu... menys a Girona, on des de l'11 de maig està en punt mort la renovació de la presidència del partit per les lluites entre el petit nucli de militants i les interferències de la direcció catalana. Girona està molt maltractada any darrere any en els Pressupostos Generals de l'Estat. Enguany el PDeCAT ha presentat 77 esmenes per millorar-los. El PP ha dit que ja se n'ocupava ell. Però els dirigents locals estan tan atrafegats en la disputa que no han tingut temps per corregir la inexistència de la partida per a la construcció de l'Arxiu Provincial –compromesa des de 2009– o l'acceleració de les obres de la seu del desdoblament de l'N-II, o l'Eix Pirinenc... i si l'aeroport tindrà baixador del tren d'alta velocitat serà perquè la Generalitat pagarà les obres, com ha pagat les de les instal·lacions del control fronterer al port de Palamós. Sembla com si existís una declaració unilateral de retirada del partit que governa Espanya de Girona. I el gran partit que ha facilitat l'aprovació dels pressupostos, Cs, ha presentat esmenes per valor de 33 milions d'euros –els canaris i bascos han estat molt més espavilats– però ni un per a Girona, on creuen que les coses ja van bé.

L'altre referèndum

Vaig escriure en el dietari del 28 d'abril: «conversa amb DS. Prenguin nota d'un referèndum d'autodeterminació

que se celebrarà la propera tardor, finals de setembre o començaments d'octubre, què té moltes possibilitats d'èxit i de reconeixement per part de la comunitat internacional i que pot donar peu al naixement d'un nou Estat. Em refereixo al referèndum d'independència del Kurdistan iraquià». Aquesta setmana s'ha fet pública la celebració del referèndum. Alemanya s'ho ha pres molt malament. Altres poderosos països han mantingut un silenci eloqüent que pot evolucionar cap a còmplice.

Una flor que no fa estiu

He parlat amb EJ i DV que van ser a la tribuna de premsa seguint la moció de censura de Podem per fer-se amb la presidència de la Comunitat de Madrid. Perquè una moció de censura no serveix per fer soroll sinó per canviar governs. A Madrid existien converses per fer una moció per desplaçar Cristina Cifuentes i provocar eleccions en breu. Al partit dels taronges consideraven que era la manera proporcionada de respondre als casos de corrupció de la trama Lezo. I, a més, les enquestes eren favorables als taronges i als de Podem per créixer en unes eleccions avançades. Però els de Podem van decidir tirar pel dret i practicar un esforç inútil, que sempre acaba provocant melancolia. Els dos periodistes em van descriure una moció de vodevil, tant pels proponents com per la defensa xulesca d'aquest PP madrileny. Dimarts que ve tenim el debat i votació de la moció de censura de Podem per fer caure el govern de Mariano Rajoy. Al Congrés existeix una majoria absoluta alternativa per remoure l'actual govern.

Però aital decisió necessita de diàleg, consens en els programes de govern i el candidat a president i codecisió. Tot el que no ha fet Podem, que li han pesat més les formes de l'anomenada política d'abans per la promoció partidària i la caça dels espais electorals fronterers amb el PSOE. Una decepció, una oportunitat perduda. Hem mantingut dues reunions de treball, els del PDeCAT, amb els de Podem, per parlar d'aquesta moció. Cap document de treball entregat i, en moltes preguntes, per resposta un «això ho hem de discutir en un debat intern», que és una manera de dir que no tenen criteri. Allò que ens va fer perdre la confiança en la seriositat de les negociacions és quan ens van proposar muntar un grup de Telegram per discutir el programa econòmic de la moció. Estimats ciutadans, encara hi ha coses que en política i en les professions es fan cara a cara, amb paper i llapis i no pas en grups de conversa de Telegram. No cal ni dir que dimarts veurem política polititzada o quan la política agafa les formes i el llenguatge de la crònica esportiva.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/06/11/vilajuiga-democracia/851032.html?utm_source=rss